

MP 69 ry
PI 69
00691 HELSINKI

HUUHTANEN REIJO

201

Tapoja tehdä osoitteenmuutoksesi

1. Lähetä allaoleva kuponki postimerkillä varustettuna J. Saariselle.
 2. Lähetä postista saatava "Osoite muuttuu" -postikortti J. Saariselle.
 3. Voit myös FAXata allaolevan kupongin (03) 2540 201
 4. Tai tee osoitteemuutoksesi sähköpostiosoitteeseen
Email: jarno.saarinen@cc.tut.fi
- Muista mainita jäsennumerosi, sen saat vaikkapa tämän lehden osoitetarran oikeasta alalaidasta tai jäsenkortistasi.
 - Täydennä ja korjaa muuttuneet tietosi tällä samalla kortilla.

Osoitteenmuutosilmoitus:

Jäsennumero:

Jäsenen nimi:

Uusi jakeluosoite:

Postinro ja -paikka:

Voimaantuloaika:

Muut jäsenrekisteritiedot:

Puhelin:

Ammatti:

Syntymäaika:

Mp:n merkki ja malli:

Posti-
merkki

Jarno Saarinen

**Matti Tapion katu 1 A 2
33720 TAMPERE**

Motoristi

MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 RY
Nro 6, JOULUKUU 1996

TALVIRALLI 1997

Järjestetään 14.-16.2.1997
Paikka: Kitee, Likolammin leirintäalue
Saapukaa sankoin joukoin!

Lisätietoja: puh. (013) 411932 tai 0400 943934 /Kari Kosonen
Tarkemmin myös kerhon osastolla MP-97 näyttelyssä.

Motoristi

Nro 5 lokakuu 1996. 27. vuosikerta. Moottoripyöräkerho 69 ry.
Ilmestyy helmi-, huhti-, kesä-, elo-, loka- ja joulukuussa.
Painopaikka: Tekstitaso Oy & Offset, Tampere 1996

Hallitus

Puheenjohtaja

Hannu Hoskari
Annalundintie
07110 HINTHAARA
Puh. k (019) 545440
Matka (040) 5576969
Email: hossi@sci.fi

Varapuheenjohtaja

Toni Korppi
Döbelninkatu 4A15
00260 HELSINKI
Puh. k (09) 407754
Matka (040) 5216969
E-mail: toni.korppi@sci.fi

Sihtööri

Jarmo Lottanen
Vaasankatu 8A11
00500 HELSINKI
Puh. k (040) 5449513
Fax t. 0204504889
E-mail:
jarmo.lottanen@neste.com

Kassanhoitaja

Raine Honkanen
Falkkullantie 1—3F78
00730 HELSINKI
Puh. k. (09) 346 4264

Kerhoisäntä

Jussi Vanha-Aho
Risujontie 92
63400 ALAVUSAS.
Puh. k (06) 5120281
Fax. (06) 5120822

Päätoimittaja

Arttu Kotilainen
Arkkitehdink. 26B18
33720 TAMPERE
Puh. k (03) 3176969
Matka (040) 5409291
E-mail:
arttu.kotilainen@cc.tut.fi

Varajäsenet

Koulutusvastaava

Tony Lind
Keskuskatu 6
33960 PIRKKALA
Puh. k. (03) 3481226
Matka (040) 558922

NMR-vastaava

Taneli Harmaala
Kochsgade 11
DK 5000 ODENSEE C
DENMARK

Alue toimintavastaava

Antti Jutila
Kivimäentie 44
60550 NURMO
Puh. k (06) 4127742

Nuorisovastaava

Tiia Tylli
Vainiontie 14
35600 HALLI
Puh (03) 5320693

Motoristintoitussihtööri

Kirsi Honkala
Matti Tapionkatu 1 A 2
33720 TAMPERE
Puh. k. (03) 3185301
E-mail:
jarmo.saarinen@cc.tut.fi

Kerhotavaramyynti

Asko Vesinen
Yläkaskentie 8L56
00730 HELSINKI
Puh. k (09) 3463303
Puh. t. (09) 75271902
Fax t. (09) 75271327

Moottoripyöräkerho 69 r.y.

Osoite

Pl 69
00691 HELSINKI

Jäsenmaksutili

SYPTampere-Hervanta
224318-12479

Postisiirtotili

800013-1427226

<http://www.sci.fi/~koofoo/mp69/>

Puheenjohtajan palsta

Siirtymäkauden hetkiä

Viimeiset viikot ovat ainakin täällä Etelä-Suomessa olleet hieman sekasotkuisia, on eletty siirtymäkautta. Vuodenajat eivät oikein tunnu pääsevän yhteisymmärrykseen siitä, kenen vuoro olisi nyt olla vallassa. Tämän vuoksi ihmiset, itseni mukaan lukien, eivät oikein osaa ja voi vaihtaa selkeästi talvivaatteita naulakossa eturiviin ja ajatuksiaan talviasentoon. Muutenkin suhtautuminen kuhunkin päivään voi muuttua jo pelkästään sään vuoksi ja aiheuttaa täysin tarpeetonta epävakauden tunnetta. Tietysti siinä on myöskin toiveikas positiivinen mahdollisuus, jos sen kaamos ajan keskellä löytää.

Pystymettä saatiin onneksi pitää mitä mainioimmassa syyssä. Kelpasi makoilla mättäiköissä ja istuskella kantojen nokissa nuotiotulia pitämäs-

sä kuivalla kelillä lämpötilan ollessa reilusti plussan puolella.

Kolme viikkoa ennen Pystymettä oli Kölnissä IFMA-näyttelyssä ajatukset ja katseet suunnattuna jo hyvissä ajoin seuraavaan kesäajokauteen ja sen mukanaan tuomiin uutuuksiin. Suomi ja suomalaisetkin olivat onneksi näyttelyssä mukana useammalla osastolla. Esillä oli ainakin pari ajovaruste valmistajaa sekä moottoripyörien sivuvaunuja ja katteita. EMA oli edustettuina saksalaisen EMA-jäsenjärjestön BVDM:n kahdella osastolla ja sitä kautta myös MP69 allekirjoittaneen läsnäolon ja muun näkymisen muodossa. Näyttelystä lisää myöhemmin tässä lehdessä.

Adventti

Käytössäni oleva sivistyssanasto määrittelee latinan kielen tuloa tarkoittavan adventus sanan suomennoksen tarkoittamaan kirkkovuoden neljää ensimmäistä viikkoa ennen joulua. Itselleni adventti merkitsee aikaa, jolloin sekä juhlan odotus ja juhlaan valmistautuminen, että itse juhla on ilon aihe. Olemme odottaneet lasten kanssa lumen tuloa ja minä talviajelen alkamista innokkaasti, niinkuin varmasti monet meistä. Pääsin taannoin todellisen talven makuun ollessani parin päivän ajan Sirkassa Kittilässä. Sain laskea talven ensimmäiset alamäet sukilla ja olla jokusen tunnin liikkeellä moottorikelkalla. Olo oli silloin sanoin-

kuvaamattoman autuas. Niiden hetken mukanaan tuomat kokemukset antoivat toivoa parempien aikojen saapumisesta meille eteläänkin, adventin henkeä. Yksi toteutumisen mahdollisuus on ainakin helmikuun puolessa välissä Talviralli-viikonlopun muodossa. Olettehan huomanneet ajankohdan! Tällä järjestelyllä välttyttiin päällekkäisyydestä Elefantentreffenin ja Krystallrallyn kanssa. Myös vierailu MP-97 -näyttelyyn Helsinkiin on mahdollista tehdä, vaikka haluaisi Talviralliinkin.

Laittakaahan nastapyörät alle, kunhan sää sen vain sallii. Iloista odotuksen aikaa ja hyviä juhlahetkiä meille kaikille.

Hannu

**pysäytä
rattijuoppo.
ajoissa.**

**LIIKENNE-
RAITTIUS-
KAMPANJA**

Politiikka, Liikenneministeriö, Liikenneturva, Sosiaali- ja Terveysministeriö, Stakes

Motoristin aineistojen viimeiset jättöpäivät vuodelle 1997:

**Helmikuu
Huhtikuu
Kesäkuu
Elokuu
Lokakuu
Joulukuu**

**20.1.1997
21.3.1997
23.5.1997
25.7.1997
22.9.1997
20.11.1997**

PYSTYMETTÄ 25.-27.10.1996

Järjestäjät olivat ilmeisesti tehneet korkeammanlaatuisen sopimuksen Pystymettän -96 järjestämisestä. Aurinko paistoi enimmäkseen aikaa ja lämpömittarikin nousi kohti kesäisiä, Kontiorallissa koettuja lukemia. Lokakuussa moinen tuntui jo juhlavalta. Kaiken huipuksi rallipaikka oli perinteiden mukainen.

Rallipäällikkö Jaro muine MC Road-Runnereineen oli löytänyt oivan paikan Pystymettän leiriksi. Ajo-ohjeiden mukaan suunnistaminen tarjosi ajettavaksi mukavan session mutkaista asfalttia ja jokamiehelle sopivaa sorapintaa. Perille päästyä kartasta saattoi huomata, ettei linnuntietä matkaa eteläänpäin Valkealan kirkontornille ollut kuin rapiat 8 kilometriä. Meillä Suo-

messa korpi alkaa yllättävän äkkiä taajaman jälkeen.

Muutenkin sijainti oli mainio. Näillä kulmilla on vähän joka suunnasta tulevilla mahdollisuus valita se mutkaisempi reitti. Rallipaikalle johti kelpo kunnossa oleva metsäautotie, jota maanomistajakin tuntui silloin tällöin traktorillaan ajelevan. Itse leiri saatiin pystyttää tien molemmin puolin,

GT-kartastakin löytyvän Keisanmäen itäpuolelle.

Tänä vuonna paikalle ilmaantui kolmatta sataa syysmotoristia nauttimaan ajokauden viimeisestä kauniista viikolopusta. Joku rohkea majoittui laavuun, toiset retkikeltsaansa, mutta paljon oli mukaan raahattu myös puolijoukkue-teltoja. Kunnan syysmyrskyn sattuesa sellainen olisikin kyllä ollut houkuttelevin vaihtoehto. Nyt kamiinan loimotuksessa tuli lähinnä kuuma.

Järjestäjän tarjoamina palveluina Pystymettästä ei yleensä löydy muuta kuin paikka, polttopuita ja vettä. Tänä vuonna oli heittäytytty avokätisiksi ja rakennettu kunnan riu'utkin. Näinhän se toimii. Syksyn pimeydessä ei ole tarvetta kuunnella kunnanjohtajan tervehdyksiä tai tanssahdella männynjuurien seassa. Tapahtuma rakentuu osanottajiensa omatoimisuuden varaan.

Ja kyllähän sitä omatoimisuutta löytyi. Monella nuotiolla kokkailtiin erähenkisiä gourmet-annoksia, jossain vaiheessa alueella kulki vanhoja kapinahenkisiä lauluja esittänyt joukko ja kuuluipa illan vanhetessa möhköenduro-jengikin vihdoin saapuvan perille harrastuksensa parista. Se tavallisin askare Pystymettässä, niinkuin muissakin kokoontumisissa, on silti tutturen kanssa turinointi. Lokakuun lopulla mielissä vain kaihertaa tietoisuus ajokauden loppumisesta ja seuraavan tapaamisen kaukaisuudesta.

Kiitos Jarolle ja muille työmyyriille pystymettäperinteen jatkamisesta. Seuraava kokoontuminen MP69:n kalenterissa on Talviralli. Sielläkin saadaan nukkua kamiinan kaverina, toivottavasti teltan ulkopuolella silti on pakasta ja lunta.

*Teksti: Toni Korppi
Kuvat: Pertti Luoma*

Jaro kiittää...

Sopasen Minnaa ja Juhaa maidensa luovuttamisesta käyttöömme, sekä ystävällisestä yhteistyöstä kanssamme, kuin myös naapureitanne jotka ystävällisesti avustivat vesiastioiden lainaamisessa, sekä vielä tietysti Isäntä-Sopasta, joka Traktorillaan oli suunnaton Apuvoima aina kun sitä tarvittiin. Niin ja siitä moottorisahan lainasta, mutta se onkin jo pidempi wärssy, siis siitä ja muusta mukavasta tuonempana...

Hukattua:

-Miesten kultadublee rannekello (omistajalleen arvokas).
-Kentälapio (rosvopaistit vähenee, ellei lapiota löydy...)

Pystymettä-96:n kaikkia kahtasataaviitäkymmentäviittä (255) osallistujaa...
Hieno Porukka- Hyvä Fiilis!
Lekanderin Arskaa. Mittaamaton määrä työtunteja ja menetettyä vapaa-aikaa...
Talkooporukkaa. Homma hoitui jälleen kerran. Kun teidät valitsin, tiesin mitä tein...
Näin on jämpäti- Ugh!

Siispä: KIITOS!!!

Jaro

Löytynyttä:

-Sininen lippalakki tekstillä Möysä-MC
-Tupakkivehkeet. Sis. Amsterdamerpurut, sytkärin, Rizzlan- ja Shamroc (tai jotain) merkkisen piipun, perskat sisällä!

Ilmoita tai kysy! Kiitos!
Puh. (05) 3254480 Jaro.

MOOTTORIPYÖRÄNÄYTTELYYN ON JOULUSTA VAIN KUUKAUSI!

Vuotuinen kaluston, ajovarusteiden ja kaiken muun alaan liittyvän suurkatselmus "Street Dreams 97" Helsingin Messukeskuksessa 31.1. - 2.2.1997.

Tule tutustumaan MP69:n osastoon B15, Honda- ja BMW-maahantuojaan välittömässä läheisyydessä.

Avoinna:	perjantaina 31.1.	klo 12-20,
	lauantaina 1.2.	klo 9-18
	sunnuntaina 2.2.	klo 10-18

**Pääsyliput: aikuiset 50mk,
lapset 7-12v. 20mk.**

HEMMOT:

Hemmot suunnittelevat MP-97 näyttelyosastoa LT-keskuksella maanantaina 30.12 noin klo 19 alkaen

MATKASEURAA!!!

Haluaisitko lähteä syys- lokakuussa 1997 Portugaliin pyöräretkelle? Hautamäen Olavi ottaisi mielellään matkaseurakseen motoristin, jonka pyörä tai oma syntymäaika löytyy vuosien 1937 - 1947 väliltä.

Jos olet kiinnostunut, kirjoita osoitteeseen
Olavi Hautamäki
box 87
83070 Hammerdahl
Sverige

tai faxaa viestisi 990 46 644 710 57
tai soita 990 46 644 105 61

KAIKILLE MOTORISTEILLE JOULUTERVEISET NAAPURIMAASTA!

...Vuononkiertoa ja tunturivaellusta jatkuu

Oli Iltapäivä, kun olimme pysähtyneet mukavan näköisen puron rannalle ruoanlaittoon. Pyörä oli jätetty tien viereen levennykselle. Äkkiä huomasin, että valtava vuohilauma oli tulossa tietä pitkin meidän suuntaamme. Muistin, että pyörän päälle oli jäänyt vastaostettu pulapitko, ja ryntäsin pelastamaan sen. Juoksin pyörälle, sieppasin paketin ja juoksin taas puron varteen. Samantien huomasin, että olin ottanut pyöränpäältä ihan väärän paketin. Ei kun kiireesti takaisin, mutta liian myöhään. Vuohet olivat jo ehtineet paikalle ja salamannopeasti hotkaisseet pullan suihin. Ehdin vain nähdä, kun pitkön suojana ollut muovipussikin katosi erään elikon suuhun. Kyllä harmitti. Norjan vuohethan eivät pelkää mitään, toisin kuin lampaat, mutta onneksi lauma muuten kulki kiltisti ohit-

semme. Yritinhän minä niitä vähän torua, mutta ne vain nakkelivat niskojaan. Sitäpaitsi yksi vuohi keksi tulla seuraksemme, eikä se uskonut minkäänlaisia järkipuheita, vaan meinasi syödä tili-kuuman spagettimme suoraan kattilasta. Ei auttanut muu kuin vetää se sarvista kauemmaksi, ennenkuin se malttoi lähteä muiden perään. Ovathan ne muuten mukavia eläimiä, mutta niin uteliaita ja seurallisia - ja kaikkiruokaisia!

Erästä valtavaa koskea sitten ihaillessamme, ja ollessamme parkissa, tuli siihen myös saksalainen pariskunta samanmerkkisellä pyörällä kuin meillä. he tietenkin parkkeerasivat meidän viereemme ja tulivat juttelemaan. Hekin pitivät kovasti jylhistä maisemista. Vähän minuulla kävi kateeksi heidän viimeisen päälle olevat ajovarusteensa kypäräpuhelimista stereoihin ja merkkikohtaisiin ajopukuihin.

Samalla parkkialueella ollessamme huomasin myös vuonossa purjehtivan ison kolmimastaisen purjelaivan. Saksan lippu vaan liehui perässä. Komea näky ja jotenkin nostalginen! Toisessa paikassa näimme hinattavan öljynporaustautta. Se oli vaikuttavan iso kapisitus. Minnekähän sitäkin kuljetettiin?

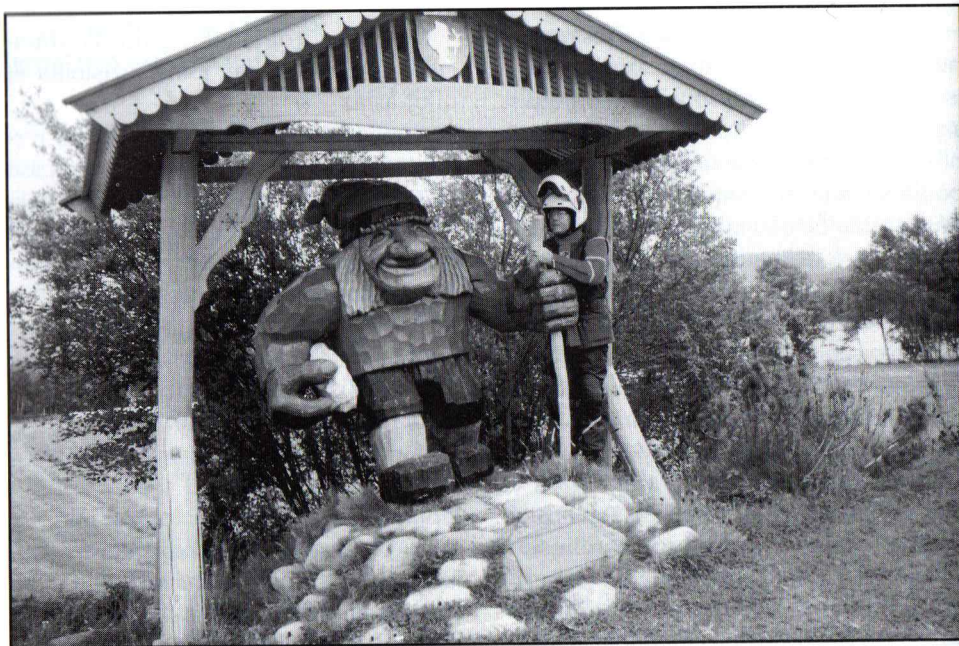
Aina kun tie kulki korkealla tuntureilla, muuttui maisema kuin taikaiskusta pohjoisen oloiseksi. Oli kuin todella olisi ajanut jossain pohjan perillä vaikka oltiin suhteellisen etelässä. Puita ei kasvanut ja paikallaan jököttävät talviset aurasviitatkin olivat kai ainakin viisi metriä korkeita. Tuli mieleen, että lunta saattaa talvella olla hyvinkin reilusti! Välillä näimme tunturiylängöillä satoja pieniä lomamökkejä ahdetuna yhteen paikkaan. Norjalaisten ei nähtävästi tarvitse tehdä mökkiään veden ääreen, sillä toisinaan mökit näyttivät olevan melkoisissa kivikoissa. Pihaankaan ei aina pääs-

syt, vaan autot oli jätettävä suurille yhteisille parkkipaikoille, joille turisteilla ei ollut asiaa.

Eräässä paikassa näimme ison, jyrkänteen pohjalla olevan lammen, jossa oli uskomattoman vihreä vesi. Itseasiassa luonnottoman vihreä. Se ei voinut mitenkään heijastua ympäröivästä havupuustosta. Mistähän se väri tuli? Voisiko se johtua jostain maaperän mineraalista, vaikka kuparista? Jokatapauksessa hienon näköinen lampi. Alueella oli kylä jonkinlaista kaivostoimintaa.

Seuraava isompi kaupunki jossa kävimme, oli Haugesund. Siellä nähtiin laivatelakoita, mutta ei paljon muuta. Täydensimme siellä elintarvikevarastojamme ja ostimme mm. kutunjuustoa. Erittäin hyvää, jos siitä sattuu tykkäämään, kaikki eivät siitä pidä. Sitäpaitsi aprikoosihillo tuntui edullisemmalta kuin Suomessa.

Seuraavana päivänä oli vuorossa tutustuminen Røldalin pieneen sauvakirkkoon (sisäänpääsy 10,- NOK/henki). Kirkko oli luultavasti 1200-luvulta, mutta maalaukset olivat 1600-luvulta. Seinät ja katto oli kauttaaltaan koristeltu taidokkainkuvioin, joka antoi jotenkin lämpimän vaikutelman. Keski-ikäistä kirkossa olevaa krusifiksia on pidetty ihmeitekeväenä. Sirpan ottaessa kirkosta sisäkuvia (mitä ei tietenkään olisi saanut tehdä), filmi loppuikin yhtäkkiä ja sen kelautuessa automaattisesti alkuun, melkoinen surina täytti pyhäkön. Vähän nolotti.

Katsellessamme sitten karttaa erään huoltoasemanpihalla, näimme saksalaisen pariskunnan (kummallakin oma enduro, pojalla isompi) ajavan ohii ja tietenkin nostavan kättään. Lähdimme samaan suuntaan kuin he, mutta kohta he tulivatkin vastaan. Kädet nousivat taas tervehdykseen. Kai se oli väärä tie? Hetken

kuluttua me pysähdyimme uudestaan tutkimaan karttaa ja päätelimme että mekin olemme menossa väärään suuntaan. Eikun ympäri. Nyt sama pariskunta oli äskeisellä huoltoasemalla ja pakkausi jo vähän huvittamaan jatkuva tervehdimisemme. Myöhemmin näimme heidät vielä kerran majoittuneina eräälle leirialueelle. Me puolestaan löysimme melko mukavan – ja ilmaisen – leiriytymispaikan erään järven rannalta. Tietenkin on toisaalta turvallisempaa olla jollain leirialueella, kun meitäkin vähän säikäytti yöllä joku ohikulkeva eläin.

Aurinkorannikolla

Sørlandet on Norjan aurinkorannikko, mikä väite ei ollut väärä nytkään. Oli todella kuuma, kun saavuimme Norjan eteläkärkeen Kristiansandiin. Sørlandet-han tarkoittaa tunturiseutujen eteläpuoleista Norjan aluetta ja Kristiansandin

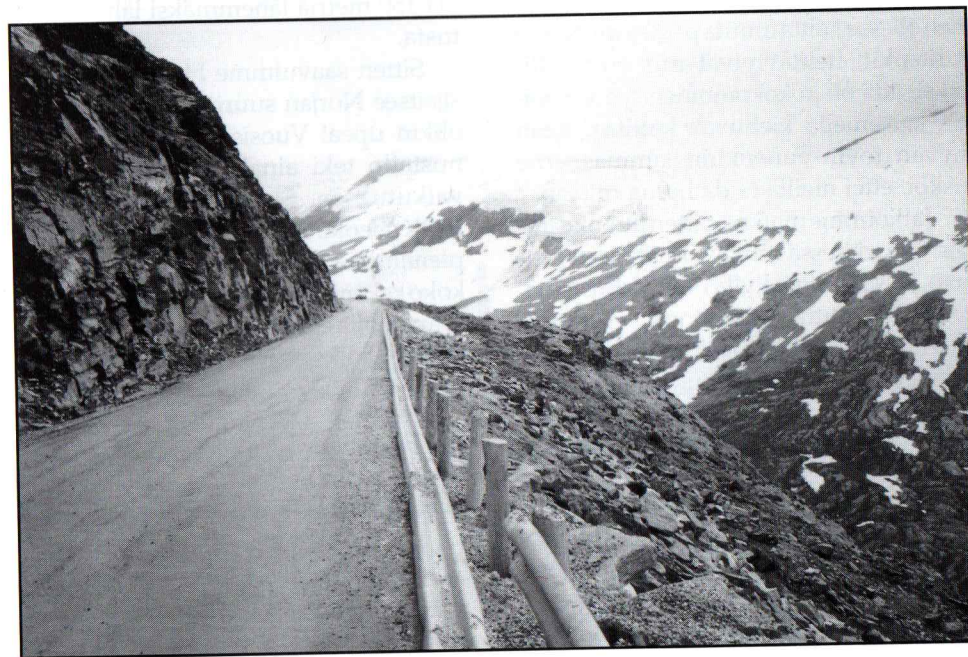
kaupunki on sen pääpaikka. Olisipa ollut minunkin mukavampi ajaa pelkässä kauluspaidassa, kuten vastaantuleva vanhempi herrasmies hienolla Harley-Davidsonillaan teki. Ajelimme pitkin ja poikin suorakulmaista asemakaavaa kunnes päädyimme Oddernesin kirkon aukiolle. Siellä juttelin hetken erään paikallisen motoristin kanssa, joka ylpeänä esitteli Saksasta tuomaansa ajokkia. Oli muuten jo niin lämmin, että mihinkään ei oikein jaksanut keskittyä, vaikka kaikenlasista aktiviteettia olisikin löytynyt, Kasperin, Jesperin ja Joonatanin kardeummakaupungista eläinpuistoon.

Liikkeelle oli lähdettävä ettei vallan läikähtyisi. Olimme tutkiskelleet karttaa ja huomanneet, että Stavanger oli jäänyt jotenkin reitiltämme syrjään. Päätimme kuitenkin käydä sielläkin vaikka lähtisimme tavallaan tulosuuntaamme takaisin. Noo, eihän se ensimmäinen kerta ollut. Lähdimme ajamaan suorinta tietä

eli E18:aa, joka oli erittäin vilkasliikenteinen, suora ja tylsä tie. Viimeksimainitun takia olimmekin suosineet pikkuteitä missä vain se oli mahdollista.

Tulomme Stavangeriin meni kuitenkin myöhäiseen. Olihan päivällä pitänyt ottaa aurinkoa ja pitää muutenkin taukoja. Jouduimme tutustumaan nyt lähes yölliseen kaupunkiin. Kuitenkin meno näytti olevan erinomaisen vilkasta. Ravintolat pursuivat väkeä ja liikenne oli lähes ruuhkaista. Iso raha näytti olevan liikkeellä, ja sitähan toi Pohjanmeren öljyn tuoma teollisuus tähänkin kaupunkiin.

Kaupungin kiertoajelun jälkeen tulikin ongelma. Oli jo säkkipimeää ja silloin onkin leiripaikan hakeminen melko hankalaa. Löytyihän maaseudulta vihdoin jonkunlainen teltanpaikka, mutta aika läheltä tietä. Silti nukutti hyvin.

Poikittaista ajoa

Lähdimme ajamaan Stavangerista sisämaahan päin eli vaihteeksi maata poikittain. Tähän mennessä se olikin ollut lähinnä pitkittäistä. Kun muuten jouduin tankkaamaan käteisellä, sain Essolta luottokortin näköisen ja kokoisen ns. kontantkortin, jonka sitten, tietysti vain Esso-asemilla, esittämällä, sain muuttaman kruunun alennuksen polttoaineesta. Ihan mukava juttu. Välillä tuli tankattua Shelliltä ja Statoililta.

Ruoanlaittokin on ihan mukavaa puuhaa maastossa, kun vain löytyy sopiva paikka. Sellainen löytyi tuolla kertaa erään pienen sillan kupeelta, tietysti kosken rannalta. Norjan lampaat, kuten jo aikaisemmin mainitsin, ovat melko arkoja, toisin kuin vuohet. Nyt seuraamme kuitenkin lyöttäytyi kolme lammasta - ilmeisesti perhe. Pantiin muuten merkille, että lampaat näyttivät yleensäkin liikuvan vähintään kolme ryhmissä, yhden ollessa kahta muuta pienempi. Nämä kuitenkin heittäytyivät niin tuttavalliseksi, että oli jo kokomoinen työ vartioida keittimellä kiehuvaa kattilaa. Kesti hyvän tovin ennenkuin lammasperhe uskoi, ettei meiltä taida herua mitään.

Jatkoimme matkaa. Sitten huomasimme tien vieressä mukavannäköisen rannan, jossa ei ihme kyllä ollut ristinsielua. Oli helle, mutta silti vuonon vesi tuntui kylmältä. Uskaltauduimme kuitenkin uimasille ja se virkisti mukavasti. Uintireissusta johtuvasta pysähdyksestä kai johtuikin, että ajoimme niin pitkään, että pimeys ehti yllättää meidät. Sitten arvelimme, että jos lähdemme jollekin pienelle sivutielle, niin eiköhän sieltä meille yöpaikka metsän siimeksestä löytyisi. Mutta kun ei! Tuntui, että maatalot ja

avoimet pellot senkun suurenevat mitä pitemmälle maaseutua ajaisimme. Lopulta ainakin yli kahdenkymmenen km:n ajon jälkeen uskoimme, että taloista ei tule loppua, vaikka tiekin oli paikallinen soratie. Laitoimme teltan pystyyn melkein tien viereen pienelle ruohokaistalle ja olimme siinä yötä. Pyörä peitettiin vihreällä pressulla (n.2 x 2m:n "lainapeite" oli kätevä moneen muuhunkin asiaan), ettei se kovin herättäisi huomiota.

Aamulla muutamat ohikulkevat ihmiset vain hymyilivät ystävällisesti meille, kun kokoilimme kampeitamme. Tässä yhteydessä voisi mainita, että ikänä emme jättäneet roskaa leiripaikkoihimme. Jos Norjassa on leiriytymisessä ns. jokamiehen oikeudet, niin pitää muistaa myös -velvollisuudet. Esim. avotulen teko on luonnossa kielletty 15.4.-15.9., vaikka se ei koskekaan paljasta tunturia. Sekä, telttaa ei saa laiteta 150 metriä lähemmäksi lähintä asutusta.

Sitten saavuimme Heddaliin, missä sijaitsee Norjan suurin sauvakirkko. Se olikin upea! Vuosisatoja vanha rakennustaito teki ainakin minuun suuren vaikutuksen. Sisäänpääsy maksoi 20 NOK/henki. Kaksitoista suurta ja kuusi pienempää pystyä "sauvaa" kannatti koko rakennusta. Kuorissa oli kahtatoista apostolia esittävät luonnollisen kokoiset maalaukset. Kirkon vanhin osa oli 1100-luvulta, muuten se on vihitty v. 1241. Turisteja parveili kovasti kirkossa ja sitä ympäröivällä hautausmaalla, ja koko ajan tuli bussilasteittain lisää. Me kirjoitimme ja postitimme sieltä reissun ainoat postikortit. Vieressä olevan kotiseutumuseoon emme jaksaneet enää tutustua. Siellä olisi ollut mm. "ruusumaa-lari" Ola Hanssonin töitä.

Eräs huoltoasema, jossa tankkasimme, sattui viettämään merkkipäivää, joten sieltä saatiin makoisat ja ilmaiset kakkukahvit. Tuuria sekin! Sittenpä olimme jo melko lähellä pääkaupunkia Osloa. Kiersimme taas pikkuteiden kautta sinne vievän moottoritien pätkän.

Pääkaupungin hulinoissa

Jos olisimme olleet jollain muulla moottoriajoneuvolla liikkeellä kuin moottoripyörällä, olisimme joutuneet maksamaan tietullia kaupunkiin ajettaessa. Nyt siis ei.

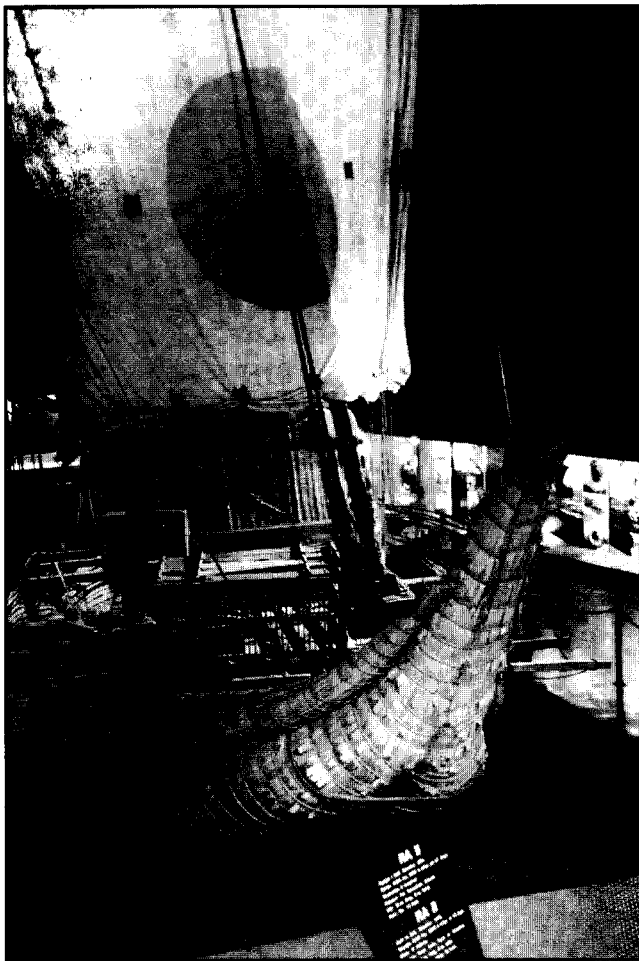
Bogstad Camp & Turistsenter oli molemmille tuttu Oslolainen leirialue jo yhdeksän vuoden takaa! Sinne Holmenkollenin kupeelle mentiin taas. Leirialue oli entisellään. Kaksi suomalaista moottoripyörää näytti olevan lähistöllä leirissä. Tamperelaisia. Saksalaisia motoriste-

ja oli hyvin runsaasti. Me pystyimme nopeasti telttamme. Liiat kampeet nalkettiin sisälle, siviilit päälle ja eikun kylille, vaikka oli jo iltapäivä.

Vigelandin puisto Oslon länsipuolella ei ollut kovin kaukana. Taas tuli paikattua aukko sivistyksessä käymällä siellä. Pakonomaisen ahkeran Gustav Vigelandin ihmisveistokset täyttivät koko laajan alueen ja pyrkivät puolittain symbolistisesti esittämään koko ihmiselämän, syntymästä kuolemaan. Patsaita oli parisen sataa. Vaikuttavin oli ehkä se monoliitti jossa oli toisiinsa kietoutuneina 121 ihmishahmoa. Puisto riittikin kulttuurianniksi sille päivälle, sillä ilta pimeni nopeasti.

Kävimme vielä kaupungilla ajelemaisaa, ja ellei Holmenkollenin hyppyri olisi toiminut maamerkkinä, olisi leirialueelle ollut aika vaikea löytää takaisin.

sivussa meidätkin. Nukahdimme kuitenkin jossain vaiheessa, mutta aamulla kuului naapurista sama meno. Kai sitä oli jatkunut koko yön? Sitten huomasin kaverin tulevan teltastaan, kompastuensamantien telttansa naruihin - tuhannen päissään! "Ai, sitäks se olikin", ajattelin helpottuneena. Olin jo epäillyt naapurilla olevan vallan mielen-terveydellisiä ongelmia. Hänellä ei onneksi ollut mitään kulkuneuvoakaan, millä lähteä liikkeelle. Mikä lie onneton interreilari?

Lähdimme jälleen kaupungille "siviilikampeissa". Oli valtavan kuuma ja keksimmekin mennä ensimmäiseksi kansallismuseon viileyteen. Siellä oli valtavasti nähtävää eri maista, ja erikoisesti hiljattain pystytetty viikikinäyttely oli kiinnostava. Pyörä oli ajettu pilareiden välistä suoraan museon pihalle henkilökunnan parkkipai-

kalle. Muutoin olivat pysäköintipaikat aika hakemisessa tai varattuja, niinkuin aina suurissa kaupungeissa. Poislähtiesäkään ei museon vahtimestari katsonut meitä pahalla, toivottavasti piti meitä henkilökuntana. Kävimme vielä toisesakin paikassa katsomassa funktionalistista rakennustaidetta.

Sitten olimme valmistautumassa lähtöön Bugdøyn niemelle, jossa sijaitsee Oslon viisi parasta museota. Emme vain oikein tienneet minne päin lähteä. Pyörämme viereen parkkeeratun Hondan

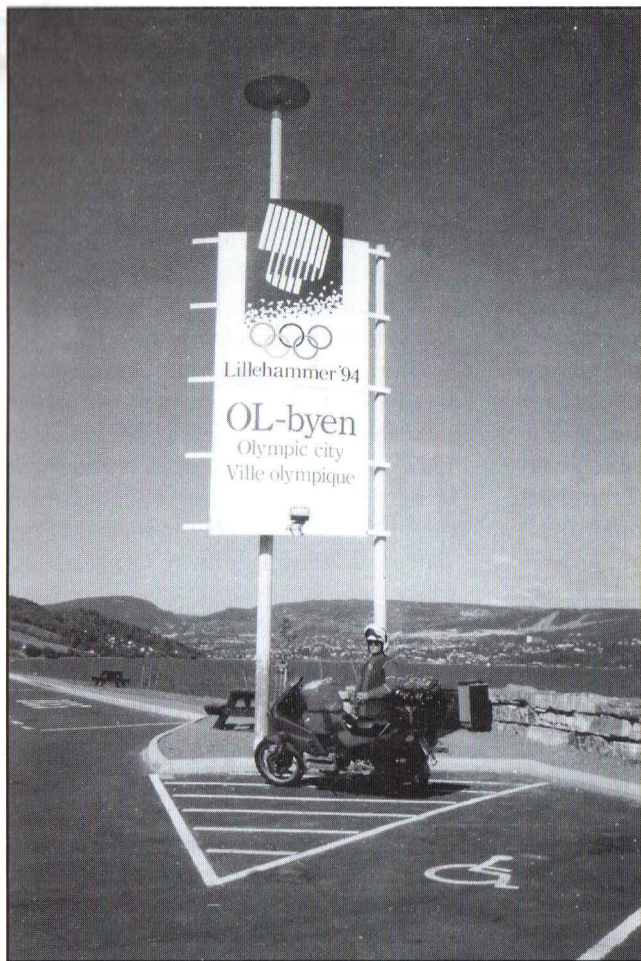
omistaja sattuikin saapumaan paikalle ja tiedusteli, mikä oli pulmana. Hän lähti-kin ystävällisesti näyttämään meille oikean tien, samaan suuntaan kun oli mennossa.

Museoaluetta emme heti löytäneet, vaan eksyimme isolle uimarannalle, joka oli tupaten täynnä auringonpalvoja. Jokainen mahdollinen vapaa ja maksullinen tila oli miehitetty autoilla ja moottoripyörillä. Emme kuitenkaan lannistuneet. Kalliit jätelöt (10 NOK/puikko) syötyämme jatkoimme etsiskelyä ja löysimme museot. Päivähän ei olisi riittänyt niiden kaikkien läpikäyntiin, joten valitsimme niistä ensimmäiseksi Fram-laiva museon. Museohan on rakennettu vanhan naparetkilaiva Framin ympärille ts. koko 800 tonnin laivan ympärille oli tehty talo! Koko laivan saattoi kolta läpi konehuoneesta kapteenin hyttiin. Kuu-luisa laiva oli siitä että sillä on purjehtinut Norjan kaksi suurta tutkimusretkei-

lijää Nansen ja Amundsen. Huomasin Fram-museon seinällä kymmeniä venäläisen professori Wladimir Goichmanin maalaamia napaseutuja kuvaavia värikkäitä tauluja. Hänhän teki retkiä pohjoisille vesille vuosina 1934-35. Muistan tämän Goichmanin siksi, että hänellä oli näyttely Kemijärvellä v. -81. Pääsin oikein käsittelemään tätä, jo silloin 78-vuotiaasta, mutta erittäin hyväkuntoisen näköistä entistä neurologia.

Kon-Tiki-museotahan ei kai tarvitse suuremmin esitellä, mutta muutama sana siitäkin. Thor Heyerdahl rakensi v. 1947 Perussa balsalautan, Kon-Tikin, jolla hän kuuden hengen miehistöineen purjehti 8.000 km Polynesian. Täytyy sanoa, kun omin silmin lautan näin, että rohkeita olivat kaverit olleet, kun moissella olivat merille lähteneet! Kaislalaiva Ra II, jolla Heyerdahl v. 1970 matkasi Atlantin yli, ei sekään kovin tukevalta näyttänyt. Jaa, mitenkö Ra 1:n kävi?

Senhän Heyerdahl poltti vastalauseena merien saastumiselle.

Viikinkilaivamuseo, Norjan kansanmuseo ja merenkulkumuseo jäivät vielä ensi kertaan. Pitäähän sitä olla jotain uutta nähtävää, kun seuraavan kerran vierailimme Oslossa. Päivä ei todellakaan riittänyt kaikkien katsomiseen.

Kaupungilla kävimme vielä katsastamassa kuulun kaupungintalon (Rådhuset). Sen suoraviivaisesta kulmikkudesta voi olla monta mieltä, mutta sen seinillä olevat merkillinen astronominen

kello ja värikkäät puureliefit, joiden aiheet ovat Norjan muinaistarustosta, olivat todella hienoja ja pehmensivät mukavasti suuria tiilipintoja. Kaupungintaloon on kuulemma tarvittu puolitoista miljoonaa käsin tehtyä tiiltä! On siinä saanut olla ahkerana.

Vielä satamassa ilta-auringon loisteessa ihailimme vanhoja mutta kunnostettuja purjealuksia, joita saattoi vaikka vuokrata eri tilaisuuksiin. Suomen kieltäkin kuultiin pitkästä ajasta. Vaan niin oli päivä taas hurrahtanut iltaan, että saimme palata melko väsyneinä leirialueelle.

Oli sunnuntai, kun lähdimme jälleen liikkeelle. Kaksi yötä tuolla leirialueella maksoi 200,- NOK, eli keskustan läheisyys on aina kalliimpaa kuin sivummalta.

Kotia kohti

Ensin meidän piti ajaa tylsää moottoritietä selvittääksemme ulos kaupungista, mutta ensimmäisen tilaisuuden tullen siirryimme pienemmille teille. Iltapäivällä olimmekin jo Lillehammerissa, tuossa vuoden -94 talviolympialaisten pitopaikassa. Ollessamme parkissa ennen kaupunkia, saimme vielä seurata useiden kymmenien upeiden mobiilijoneuvojen ohiajoa. Ilmeisesti näillä olikin ollut jokin kokoontumisajo lähistöllä. Vanhoja moottoripyöriäkin oli useita, sekä avoautoja.

Lillehammerista oli lyhyt nousu tuntureille ja sieltä löytyi sopiva yöpymispaikka, oikein ulkovessalla ja roskalaatikolla varustettuna. Viimeksimainittuun ohiautoilevat ihmiset jättivätkin sitten kovasti tavaraa. Olivat kai mökeiltänsä tulossa ja menossa kaupunkiin, olihan sunnuntai-ilta.

Teltan pystyttämistä helpottaa muuten huomattavasti vasaran mukanaolo (vaikka pienenkin). Sillä saa hakattua kiilat kovempaankin maahan paljon helpommin kuin esim. kivellä. - Arvelee ainakin nimimerkki "Kymmenen vuotta ilman vasaraa".

Yö oli melko raitis, olimmekin sen verran korkealla tunturilla, joten lähtökkin sujui turhia viivyttelystä. Lähdimme jatkamaan matkaa kapeahkoa hiekkatietä. Vähän jännitti, kun ei oikein tiennyt minne päädyttäisiin. Opasteet olivat nimittäin hieman ylimalkaisia. Sitten tuli vastaan puomi ja maksupaikka! Olimme

jollain Birkebeiner veien -reitillä, ja kai siitä ilosta, että saimme ajaa hiekkatietä - piti maksaa 15 kruunua. Mikäs siinä sitten, maksoimme ja jatkoimme matkaa, semminkin kun kuulimme, että pääsee sieltä ihmisten ilmoillekin. Maisemat olivat karua nummea eikä muuta liikennettä juurikaan ollut. Tunsimme olevamme melko yksin. Välillä piti aukoa itsekin tien yli olevia puomeja. Mitähän varthen nekin olivat? Lampaittenko?

Laskeuduttuamme lopulta alemmaksi ja ohitettuamme kontrollipaikan, jossa mummu tarkisti että olimme todella maksaneet tiemaksun, löysimme taas kerran valtavia vadelmapensaita. Hyvä tovi poimittiinkin niitä oikein mukaan. Sirpa keksi poimia niitä lasipurkkiin kotiinviemisiksi.

Vihdoin pääsimme Koppang-nimiseen pikkupaikkaan, josta saatiin kaivatua bensiiniä sekä täydennettyä elintarvikkeita. Sitten huomasimme, että

kahden litran jäätelöpakkaus maksaa vain 30,- kruunua! Sehän oli mielettömän vähän, verrattuna kymmenen kruunun hintaisiin jäätelöpuikkoihin. Olikohan kyseessä tarjous? Ostimmekin enempiä miettimättä ko. paketin. Jäätelö oli vielä muovirasiassa, ettei se sulaessa edes valuisi pitkin pakkauksia. Ajoimme kapaleen matkaa ja mukavannäköisen levähdyspaikan löydettyämme istuimme pöytään ja aloimme herkutella. Eipä tällä reissulla kovin oltu jäätelön makuun päästyäkään. Vadelmatsopivathyvin kyytipojaksi. Kerrankin tunsin, että jäätelö ei ainakaan loppunut kesken, kun oli syönyt sitä litran "mieheen". Saattaisi luulla, että sellaisen mässäilyn jälkeen ei jäätelöä aivan heti tekisi mieli, mutta toisin kävi ...

Hiljaisia ja rauhallisia pikkuteitä ajellen olimme seuraavana päivänä Brekkenissä, melko lähellä Ruotsin rajaa. Brekkenin S-Marketissa tuhlasimme viimeiset Norjan kruunut tasan tarkkaan, eli yhtään ei jäänyt taskun pohjalle kilisemään. Nyt oli kahden litran jäätelörasia vain 22,80 kruunua, ja pakkohan sellainen oli taas ostaa. Jäi vähän harmittamaan, kun marketissa oli kuulu Agunjalak-untuvamakuupussi (tulikohan tuo nimi oikein?) tarjouksessa - reilusti alle puoleen hintaan, ja jäljellä olisi ollut enää kaksi kappaletta. Jälkeenpäin tuli mieleen, että olisihan ne voinut ostaa Visalla ja siirtyä kerralla kunnon pusseihin. Noo, ainahan sitä on jälkiviisas.

Ruotsin puolelle siirryttyämme söimme taas vaihteeksi jäätelöä, tällä kertaa hienon kosken rannalla. Illalla olimme Östersundissa ja seuraavana päivänä Vilhelminassa. Ruotsin kruunujakaan ei ollut enää Älvsbyssä, mutta bensaa saimme Visalla.

Nyt oli kotimaa jo sen verran lähellä, että päätimme ajaa Ouluun "yksillä silmillä". Yöhän tietenkä tuli ja lämpötila laski muutama asteeseen. Vaatteiden lisäyksen jälkeen etenimme kuitenkin sinnikkäästi. Pimeäkin oli kuin neekerin kainalossa.

Heti Suomen puolelle päästyämme, panimme merkille valtavan rekkaliikenteen, vaikka kello oli kaksi ja arki. Henkilöautoja ei näkynyt ollenkaan, kuka hullu sitä nyt yöllä ajaisi, paitsi reippaat matkamotoristit! Aamuyöstä neljän aikaan olimme Oulussa. Kumma, kun viimeinen ajopäivä tahtoo venyä aina yli-pitkäksi joka kerta reissulta palatessa. Tällä kertaa ei töihinkään olisi ollut niin hengen hätää, olihan viikonloppu vasta edessä. Seuraava päivä meni kyllä voimien keräilyssä. Kotiin Kemijärvelle oli vielä kolmesataa kilometriä, mutta se hän meni rutiinilla.

Reissun ajokilometrejä kertyi n. kuutisentuhatta kolmen viikon aikana, mutta rahaa kului vain n. 2.700 mk Suomen rahassa! Toisaalta ruoan itse tekeminen ja "villi" leirytyminen auttoivat kustannustasoa alentavasti. Muutenkaan ei törstetty rahaa matkamuistoihin. Mitä nyt viimeisinä päivinä jäätelöön! Taisipa Norjaan jäädä vieläkin muutama kolkka koluamatta, eli sinne täytyy palata vielä varmasti useastikin.

**Luulee ainakin
Kemijärven Jaska**

Motoristi esittelee...

Tällä kertaa esittelyvuorossa ovat

Kerhotavarakauppias

Nimeni on Asko Vesinen. Asuinpaikani on Helsingissä. Olen toistaiseksi 36 vuotias kahden tyttären (14v ja 7v) isä. Siviilisääty on toisen ja viimeisen kerran naimisissa. Vaimon nimi on Pirjo, ja moottoripyörän Yamaha XZ 550, joista jälkimmäistä ei pidä sekoittaa tunnettuun shampoomerkkiin. Harrastuksenani mopoilun lisäksi on kuntoilu ja lentopallo.

Työskentelin noin 15 vuoden ajan ravintolan eri tehtävissä, josta parin takisivuoden jälkeen siirryin Oulunkylän Kuntoutussairaalaan laitospäivä-autonkuljettajaksi, jossa tehtävässä olen viihtynyt jo melkein 4 vuotta. Sairaalamme kuntouttaa sotainvaliideja ja veteraaneja.

Kerhoon olen kuulunut vasta muutama vuoden, joten urakehityksestäni päätellen minua voi joku kutsua tosinousukkaaksi, mutta kun ei osaa sanoa ei, niin on vastattava huutoonsa. Pidän tehtävän antamista suurena luottamuksen osoituksena, joten pyrin olemaan sen luottamuksen arvoinen.

Toimitussihteeri

Motoristin kimpussa apulaisena ahertava **Kirsi "Kikka" Honkala** on tunnettu kirkkaasta ja kantavasta äänestään ja nuoresta iästään (nyt kuulemma ehkä 20v.). Kikka asustelee yhdessä jäsenkirjurin, kahden kisun, kahden motskarin ja miljoonan ruuvimeisselin kanssa Hervannan eteläisissä metsiköissä. Hän opiskelee Ahlmanin Country Survival talouskoulussa jouluun asti, jolloin valmistuu hyväksi emännäksi. Moottoripyörän kyydissä hän on istunut siitä lähtien, kun edellä mainittu jäsenkirjuri sai kevarinsa. Puolitoista vuotta sitten hän kuitenkin kyllästyi katselemaan maailmaa takapenkiltä ja hankkiutui Honda CBR 600 F:n ohjaksiin ja onnistui omimaan sen itselleen.

Jäsenkirjuri

Kerhomme uuden jäsenkirjurin puhelinnumero löytyy TPO:n luettelosta kohdalta **Jarno Saarinen**, motoristi. Aina joskus **Jape** nimeäkin totteleva 21-vuotias sähköfuksi TTKK:lta viihtyy loistavasti tietokoneen ääressä, kun "ekalla käyntiin" Yamaha TZR 250 on seisonnassa. Jarnon motoristiura alkoi vuonna 1991, kun pyöräksi löytyi Honda NS 125 F. KH:n opissa Jarnosta on kasvanut huimapäinen motoristi ja rivakkaotteinen jäsenkirjuri. Painotuore jäsenkirjuri haluaa ehdottomasti muistuttaa jokaista jäsenmaksunsa maksavaa kunnollista jäsentä maksessaan jäsenmaksua, käyttämään sitä viitenumeroa, joka löytyy tämän lehden jäsenmaksulomakkeesta. Jos tämä ei onnistu, Nasse-setä (lue; Jape-setä) on hyvin hyvin vihainen ja Motoristisi ilmestymistiheys vähenee entisestään.

Kirjoittaja on Tekniikan lisensiaatti ja työskentelee Tampereen Teknillisessä Korkeakoulussa tutkijana. Hän on tehnyt tutkimustamm. ajovarusteista, kypärämelusta ja nyt Moottoripyöräonnettomuuksista

Ohio-tartunta

Jouduin kesällä, reissun päällä ostamaan uudet kahvakumit, kun kaasukahvasta hajosi päällyksin täysin ja kokonaan. Se aiempi ei muuten kestänyt kuin reilun vuoden, mikä kyllä voi joutua siitä, että se oli hiukan liian pieni alunperinkin.

Uudempi tuntuu olevan paljon kestävämpää ainesta, se ei puolen kesän kääntelystä mennyt miksiäkään. Edellinen alkoi halkeilla melkein heti. Tämä huomautuksena niille, jotka miettivät jotain pyörän tehosta ja kaasun epätoivoisesta puristamisesta.

Kesän jälkeen siivoilin rojuja, ja löysin sen toisen kahvakumin pakkauksessaan, olin vaihdon jälkeen heittänyt vaihtamatta jääneen, kytkimen puoleisen parin sivulaukkuun ja kotiin päästyäni tyhjentänyt laukun sen kummempin miettimättä. Kahvakumi oli nimeltään Ohio-Grip, ja pakkauksessa oli iso USA:n lippu. Kumissa itsessäänkin oli tuota Ohiota ja tähtilipputeemaa. Pie-nellä prantilla paketin syrjässä oli myös teksti: made in Italy.

Jäin miettimään, että kuvittelikohan joku markkinointihenkilö, että suomalainen, japanilaisella pyörällä ajava motoristi ei osta sitä ainoaa tarjolla olevaa tarviketuotetta, jos siinä ei ole ameriikkalaisuutta edes lumeeksi

Talvipuuhia

Olen säästänyt muutamia yksinkertaisia töitä, herkuksi odottamaan, kun joku alkaa nyppiä tarpeeksi tai muuten vaan ajohalut käy ylivoimaisiksi. Akku, pieniä putsauksia, muutama polttimo, bensahana täytyy taas purkaa ja katsoa, jos sen saisi vihdoinkin toimimaan tarkoituksensa mukaisesti, paremmat kiinnikkeet laukuille, kaikkea sellaista.

Hyvin suunniteltu on puoleksi tehty, mutta sen hyvän suunnitelman teko on melkein hauskeempaa kuin itse tekeminen.

Taas turvallisuudesta

Olen saamassa valmiiksi pienen tutkielman motoristien onnettomuuksista. Kävin läpi kuolemaan johtaneiden onnettomuuksien tapaturmaselostukset, niistä tehtyjä tilastoja ja vertailun vuoksi vielä henkilövahinkoihin johtaneiden onnettomuuksien ja korvauksiin johtaneiden onnettomuuksien tilastoja.

Aikaa on mennyt, tupakkiakin olisi kulunut, ellei äiti olisi jo varhain opettanut, että paheiden summa on vakio: jos siis säästää jossain, voi jotain pahetta harjoittaa enemmän. Se taas, mitä pahetta suosin ei kyllä sitten kuulu muille.

Tuli monesti aika raskas olo noita juttuja lukiessa. Tilastot olivat helpompia, niihin voi suhtautua kuten matemaattisiin ongelmiin konsanaan, mutta tapausselostuksissa on aina nimi, konkreettinen ihminen. Eikä kuolinsyyn tutkijan raportti tai onnettomuuden kulun kuvaus ole aina kovinkaan mieltä ylentävää.

Mutta oudon kiehtovaa kyllä. Selit-täköön ken pystyy, mikä saa minutkin moisia tonkimaan, pienen apurahan lisäksi. Omat pelot ajamiseen liittyen?

Vai sairaalloinen kiinnostus väkivaltaiseen kuolemaan?

Kuka menee - ja joutaa mennä

Kolarissa kuolleita motoristeja on nähdäkseni kahta perustyyppiä. On koheltajia, joista voi lähinnä ihmetellä, että niitä menee niinkin vähän, ja tavallisia motoristeja, joille tulee eteen ylivoimainen tilanne.

Kuolemankolaria edeltävän viiden vuoden aikana oli puolet porukasta saanut rangaistuksen liikenne rikkomuksesta tai ollut mukana vähemmän vaarallisessa kolarissa. Ja kun ottaa huomioon, että joukkoon kuuluu paljon nuoria, ensimmäisiä vuosiaan liikenteessä olevia ihmisiä, tuo osuus on melkoisen suuri.

Vaarallisimmat kilometrit osuvat tuonne 1 000 - 50 000 ensimmäisen väliin. Yleensä onnettomuusajoneuvolla on kokemusta vielä vähemmän. Toisaalta, ihan ekoja kertoja liikenteessä ovat kaiketi ovat terveesti peloissaan, heitä oli vain muutama. Vähäinen totutus ja iso usko omiin kykyihin, tai tietämättömyys omista ja pyörän rajoista, ehkä vielä taipumus tehdä liikenteestä virhearvioita lienevät aikas vaarallisia asioita kun sattuvat yksin.

Muutama oli myös sellaisia, että teki mieli toivottaa tervemenoa: huumeita ja alkoholia veressä. Kaksi päällä keulien valoista vastaantulevan kais-talla - kyydittävä kuoli.

Alkoholia oli mukana noin joka viidennessä tapauksessa, ja yleensä kunnan känni sitten päällä. Aika moni lainattu tai varastettu - anteeksi, luvatta käyttöön otettu - pyörä oli myös joutunut mukaan.

Koheltajia ja muita

Yksi lähtökohta tuolle tutkimukselle oli, että koetin etsiä onnettomuuksia tai kuljettajan käytöstä selittäviä tekijöitä. Katseltuani alustavasti tapausselostuksia toissa kesänä, jäin miettimään, olisiko motoristiporukkaa selvästi vähintään kahta eri sakkia, joista toista voisi kutsua riskinottajiksi. Nuoria, kokemattomia, porukan hyväksyntää kaipaavia ja sankaruutta etsiviä.

Itse muistan ajan, jolloin prättäkortin sai 16-vuotiaana, ja sillä sai ajaa vastikään markkinoille tulleita viisita-tasta Kawaa ja seiskapuolikasta tuutti-Honda. Pahimpina vuosina meni nuoria motoristeja aika liuta, muistaakseni yli seitsemänkymmentä, kunnes valtiovalta heräsi ja laittoi ikärajan ja lisää veroja, kypäräpakon jne.

Silloin jengin kingi oli se, jonka pallalla oli fyffea heittää pojan leluun, ja sitten ajettiin niin paljon kuin vain ikinä uskallettiin. Ehkä jutut kuitenkin olivat suurempia kuin todella ajatut, tiedä häntä. Itselläni oli vuodet 72-73 piikin Honda, malli -62, sininen peltilehmä, keinuvipujouset edessä, mutta sähköstartilla ja antoi toistakymmentä pollea. Ne tosin taitoivat kyllä olla pienä japaninponoja, mutta kuitenkin.

Tutkimus on - entäs sitten

Jos nyt tässä lähipäivinä saan sen läpyskän valmiiksi, niin tiedän itse jotain noista onnettomuuksista. En paljoa, enkä varsinkaan sitä, miten ne saataisiin loppumaan.

Mitä sille tiedolle pitäisi tehdä? Laittaa kansiin, monistaa muutama kymmenen kappaletta ja jättää ne keräämään pölyä jonnekin? Ehdotuksia? Jos keksit, laita vaikka postia.

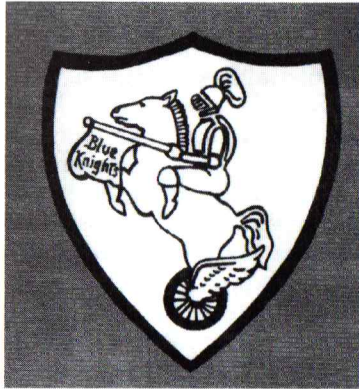
Risto Kaivola

Koulupuisto 8

33470 Ylöjärvi

kaivola@ruuvi.me.tut.fi

Teiden siniset ritarit

Kun Ed Gallant työtovereineen perustivat poliisien Blue Knights -moottoripyöräkerhon vuonna 1974, jäseniä oli seitsemän. Tänäpäin heitä 10000 - 13 maassa.

Pienessä Bangorin kaupungissa USA:n koillisosassa perustettu Blue Knights on parin vuosikymmenen aikana laajentunut kansainväliseksi järjestöksi. Euroopassa jäsenmaita ovat Ranska, Saksa, Sveitsi, Hollanti, Belgia, Englanti, Ruotsi, Norja ja Luxemburg. Kerhon kansainvälinen puheenjohtaja, Kanadan tullissa työskentelevä Ellen Smit, toivoo voivansa pikimmiten liittää myös Suomen jäsenmaaluetteloon.

Blue Knights International Law Enforcement Motorcycle Club, niin kuin nimi kokonaisuudessaan kuuluu, on tarkoitettu moottoripyöräilystä kiinnostuneille poliiseille. Jäseniltä vaaditaan, että he ovat päätoimisia poliiseja

tai vastaavissa laitoksissa työskenteleviä henkilöitä, joiden työviikko on vähintään 32 tuntia. Heillä on myös oltava pidätysosoikeus - jäseniksi eivät siis kelpaa esimerkiksi vartijat tai lakimiehet. Eläkkeellä olevat ovat tervetulleita kerhoon. Lisäksi jäsenillä on oltava moottoripyörän ajoon oikeuttava kortti ja moottoripyörä, jonka tosin voi hankkia puolen vuoden sisällä jäseneksi tultuaan. Heidän ei siis tarvitse olla mp-poliiseja.

Hyväntekeväisyyttä

Vaikka kerhon amerikkalaiset jäsenet yleensä ajavat isoilla Honda Goldwingeillä tai Harley Davidsoineilla, skootterikin kelpaa. Kuriositeettina mainittakoon, että jotkut kerhon jäsenistä voivat ylpeillä erityisellä "Blue Knights" -pyörällä, jota ei valmistettu kuin muutama.

Kokoontumisiin ja muihin tapahtumiin mennään yleensä koko perheen voimalla. Monelle Blue Knights ei ole pelkkä kerho, vaan elämäntapa.

Sinisiä Ritareita yhdistää paitsi ammatti myös palava rakkaus moottoripyöräilyyn. Niin vanhat kuin nuoret Ritarit harrastavat toki muutakin kuin kokoontumisajoja, vaikka nämä ilmeisesti ovat vertaansa vailla: Gallant kertoo kokoontumisesta, josta jäsenet maksavat 20 dollaria. Tästä summasta he saavat syödä ja juoda niin paljon kuin jaksavat. Hänen näyttämällään videolla pöydät ja grillit notkuvat herkkuja ja osallistujat lojuvat uima-altaissa tuop-

Blue Knightsin ensimmäinen vuosikokoontuminen.

pi kädessään (olutta he käyvät hake-massa "olutvaunun" seinässä olevista hanoista - eikä se lopu kesken!). Isolla kerholla on paljon rahaa, mutta myös paljon sponsoreita.

Toiminta-ajatuksena on edistää turvallisuutta ja hyviä ajotapoja. Esimerkiksi kerhon perustajien kotikunnilla Mainessa kypärä ei ole pakollinen, mutta kerhon periaatteena on, että Ritarien tunnusmerkkiä, vaaleansinistä nahkaliiviä, ajaessaan kantava jäsen käyttää aina kypärää. Kypärälaki on kuin vitsikirjasta: moottoripyöräilijöillä on ajaessaan oltava kypärä mukanaan, mutta ei välttämättä päässä! Eikä poliisi voi pysäyttää ja sakottaa heitä sen takia, ettei heillä ole kypärää muka-

naan. Jossakin päin Connecticutia laki taas määrää, että takana istuvalla pitää olla kypärä - mutta ei välttämättä kuljettajalla!

Kuten Suomessakin, moottoripyöräilijät haluavat myös saada autoilijain noudattamaan erityistä varovaisuutta liikenteessä ajokauden aikana. United Bikers of Maine -kerholla on televisiossa tietoisuus, jossa autoilevia katsojia muistutetaan, ettei pyörä ole pelkkä kone, vaan että sen päällä istuu elävä ihminen.

- Haluamme olla esimerkillisiä ja näyttää ihmisille, ettei moottoripyöräilijä välttämättä aina ole huligaani, Sinisten Ritareiden "isä" Ed Gallant sanoo. Hän aloitti aikoinaan pienestä

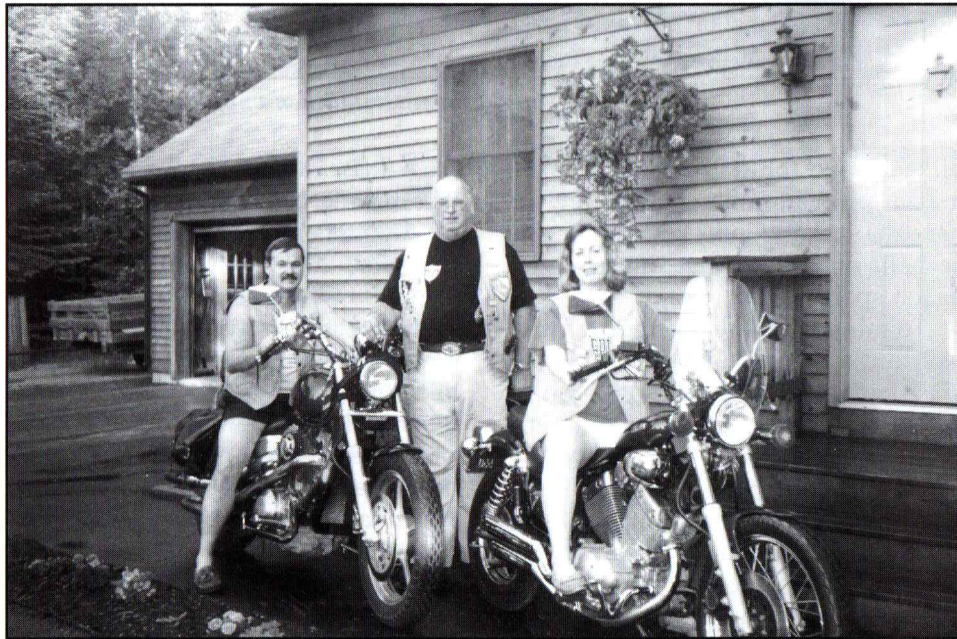
Hondasta ja eteni pikkuhiljaa hieman isompaan (Goldwing 1500). - Ennakoluulojen murtamisessa onkin tekemistä ympäri maailmaa.

Kerho harrastaa myös hyväntekeväisyyttä. Jokaisella osastolla on omat kohteensa, joita varten kerätään lahjoituksia niin jäseniltä kuin ulkopuolisilta. Erilaisten tempausten kautta kerätään varoja esimerkiksi sairaille lapsille, yhteiskunnasta vierautuneille teini-ikäisille ja vanhuksille. Kaikille, jotka tarvitsevat auttavaa kättä. Myös muut paikalliset kerhot harrastavat hyvän-
tekeväisyyttä ja saavat sillä julkisuutta: esimerkiksi yllämainitusta United Bikers -kerhosta kerrottiin televisiossa, kun nämä olivat järjestäneet baseball-ottelun sairaalan lastenosaston

hyväksi. Siinä meille suomalaisille esimerkkiä!

Toveruus

- Blue Knights -kerhossa ei ole vieraita - vain ystäviä, joihin ei ole vielä ehtinyt tutustua, Ellen Smit siteeraa. - Maantiellä pulaan joutunut Ritari ei jää koskaan yksin. Meillä on myös säätiö, johon kerätään varoja onnettomuuteen joutuneille. Kerhon jäsenet pitävät yhtä kaikissa jäsenmaissa: jos minä esimerkiksi lähdän kiertämään Australiaa tai Ranskaa, voin tavata siellä asuvia jäseniä, yöpyä heidän luonaan ja käydä heidän kanssaan katselemassa paikallisia nähtävyyksiä. Vaikka meidät vilkastuneen rahaliikenteen takia nykyään löytääkin keltaisilta sivuil-

Jim ja Nancy Ryan, Blue Knightsin tuoreimpia jäseniä, sekä Ed Gallant (keskellä), joka perusti kerhon vuonna 1974.

ta, toiminnan ydin on ja tulee aina olemaan toveruus.

- Blue Knights on antanut minulle tilaisuuden solmia TODELLISIA, koko elämän kestäviä ystävyysuhteita kaikenlaisiin ja kaikenmaalaisiin ihmisiin, Ed Gallant sanoo. Hänen vaimonsa paljastaa, että kerhon isäön kerran liikuttunut kyyneliin asti katsellessaan aikaansaannostaan satoja jäseniä keränneessä vuosikokouksessa - mutta tämä toteaa nolostuneena, että "aurinko varmaan pääsi häikäsemään".

Easy Rider

Yhdysvalloissa toimii lukemattomia moottoripyöräkerhoja. Monet niistä kuuluvat järjestöön nimeltä American Motorcycle Association. Kattojärjestöstä erotetut kerhot ovat yleensä niitä pahamaineisia, joista me suomalaisetkin olemme kuulleet.

- Moottoripyöräilijät saavat yleensä palstatilaa kun he rähisevät keskenään, Gallant myöntää. - Meillä täällä Bangorin alueella on huonomaineinen kerho nimeltään The Exciles. Ymmärän, mistä ennakkoluulot syntyvät: tälläkin kerholla on oma kantakapakkansa The Cowboy, josta muiden moottoripyöräilijöiden on viisainta pysyä kaukana. He pysäköivät pyöränsä riviin, marssivat sisään juomaan päänsä täyteen ja ajavat sitten letkassa pois.

Huumeet, väkivalta ja epäsosiaalinen käytös ovat laajan yleisön tiedossa - eikä yleistämisiltä voi välttyä. Yhdysvalloissa kaikki moottoripyöräilijät tuntevat Blue Knights -kerhon, ja olivat he sitten kuinka pahamaineisia tahansa, Ritareilla ei ole koskaan ollut heidän kanssaan ongelmia.

- Muistan, kun ajelimme porukassa parikymmentä vuotta sitten, kerhon toinen perustajajäsen Chuck Shuman kertoo. - Kiitos sellaisten elokuvien kuten "Hell's Angels" ja "Easy Rider" me jouduimme pikkukaupunkiin tullessamme lähettämään pari kaveria etukäteen rauhoittamaan asukkeja, että me olemme poliiseja ja tulemme vain syömään lounasta, hän nauraa. - Pyrimme siis jo silloin parantamaan moottoripyöräilijöiden julkista kuvaa.

Blue Knights -kerhossa on myös kunniajäseniä, ja tietyt ehdot täyttävät henkilöt voivat liittyä kerhoon ja saada tittelin "associate member". Kerhon jäsenistä 5-10 prosenttia ovat naisia. Ellen Smit hankki ensimmäisen pyöränsä (Honda Super Sport 550) vuonna 1976, kun työtoveri kyseenalaisti hänen kykyään hallita parin moottoripyörähurjastelijan takaa-ajoa ja pidätystilannetta. Hän on oiva osoitus siitä, ettei kerhossa harrasteta syrjintää, vaikka sen jäsenvaatimukset ovatkin tiukat.

Lisää tietoja kerhon toiminnasta saa kerhon päämajasta Bangorista.

Takapenkkiäinen Paraisilta

Yhteystiedot:

Blue Knights International
38 Alden Street
Bangor, ME 04401
U.S.A.
Puh. 207-947-2600
Fax 207-947-5814

Uutta! Asiaa! Mieli-pide!

Perjantaina 14.11 kantoi posteljooni luukkuumme tuoreen (?) Motoristi -lehden. Tuoreus on asetettava kyseenalaiseksi, koska kyseessä olevassa julkaisussa mainostettiin muun muassa Pystymettä (25. - 27.10) ja pyydettiin seuraavaan lehteen juttuja jo 22.11 mennessä! Lisäksi lehdessä julkaistussa vuosikokouspöytäkirjassa oli kommentti myös tästä ajoissa tiedottamisesta!

Mälaren Runt

Ellet tosiaan tiedä, mitä tuolla ruotsinkielisellä sanonnalla tarkoitetaan, kipaase ripeästi lähimpään lehtipisteeseen ja hanki toiseksi vanhimman suomalaisen moottoripyörälehdet, Kop-terin, uusin numero (5/96), siitä löydät taustatietoja. Eli siis Mälaren Runt on Ruotsissa järjestettävä "Päijänteen Ympäriajo", joka on tarkoitettu kaikille motoristeille. Mukaan pääsee yhtä hyvin niin kyykkypyörällä kuin HD:llakin. Tällainen positiivista julkisuutta tuova tapahtuma olisi hyvä saada meillekin, ja tässä olisikin uusi haaste suomalaisille mp - kerhoille, kuten HDCF, MP69 ja TFMK. Tapahtuma olisi varmasti suosittu ja todellakin kokemisen arvoinen.

Harmaatuonti

Eräs myöhemmin ilmestymisensä aloittanut, osittain kotimainen alan lehti, julkaisi tuoreimmassa numerossaan mainoksen, jossa varoitetaan "hassah- tamasta harmaatuojan houkutuk- siin..." (lue; edullisempaan hintaan). Samassa numerossa on kuitenkin uuti-

nen siitä, että Ruotsissa uusien pyörien hinnat ovat laskeneet rajusti, "...syynä moiseen ovat olleet harmaatuojat..." Onko tässä sitten mitään järkeä? Ellei tästä jo ymmärrä, kenen etua ajaa otta- essaan riskin hankkimalla "harmaatuo- dun pyörän", niin mistä sitten?

Uskallatko

Kun ensimmäisestä omasta moottori- pyörästään iloitsevalta naismotoristil- ta, joka takaistuimelta on harrastanut jo vuosikausia, kysytään ihan tosissaan ja kirkkain silmin: "Uskallatko tosiaan julkisesti tunnustautua motoristiksi?", niin ei voi kuin todeta, että siinä on kerhoilla ja etujärjestöillä sarkaa kuo- kittavana, jotta yleiset (?) asenteet saa- taisiin oikeisiin uomiinsa. Ne sinko yms. jutut tietysti jo kyllästyttävät, vaikka vitseinä ne voidaankin kestää. Mutta kun ihan tosissaan, selvinpäin, keskellä kirkasta päivää kysytään: "Us- kallatko...", niin se on jo liikaa. Positiivista julkisuutta siis kaivattai- siin ja kenties juuri tuo ensimmäisenä esittämäni "Päijänteen ympäriajo" oli- si sellainen. Varsinkin, jos mukana oli- si kaikkien tyyliisuuntien edustajia.

Pekka Lankinen

Toimitus on esittänyt Pekka Lankiselle suo- malaisen Mälaren Runt tapahtuman lisä- suunnittelua ja odottaa innolla lisää ideoi- ta aiheesta. Toimitus myös pahoittelee edel- leen edellisen numeron myöhästymistä. Alku aina hankalaa... niin ja se vanhin suomalainen motskari- lehti on muuten Motoristi.

Uutta! Asiaa! Mieli-pide!

Moi!

Mitä sanotte seuraavasta ajatuksesta: Muodostettaisiin nimiluettelo tai muu verkosto sellaisista kerholaisista, joi- den maalle toinen kerholainen voisi leiriytyä joko loma- tai muulla reissul- la. Leiriytyminen olisi tietysti kahden kauppa, eli leiriytyjä olisi "talon vie- raana."

Näin voisi köyhä opiskelija suunnitella pitkänkin kesälomareissun ja aina sääs- tyisi teltpaikkamaksu. Toinen hu- mionarvoinen seikka on, että siinä tu- tustuisi toisiin kerholaisiin mukavasti. Mitä mieltä ajatuksesta ollaan? Haluan tietää! Olen valmis kokoamaan tiedos- ton mahdollisista leiripaikan luovutta-

jista ja vastailen mielelläni esille tule- viin kysymyksiin. Ottakaa yhteyttä, pliiis!

Hannu Konola
Kappelitie 9 C 15
92500 RANTSILA
p. (08) 251188

Hyvä idea!

Toivomme, että halukkaita leiripaikan tar- joajia tulee riittävästi rekisterin perusta- miseksi!

MP69 LIIKENNEMINISTERIÖN LAUSUNTOKIERROKSELLA

Liikenneministeriö tiedusteli syyskuul- la MP69:n kantaa valmistelemaansa eh- dotukseen tieliikennelain 36§:n 1 mo- mentin muuttamisesta. Ehdotuksen keskeinen sisältö on ulottaa moottori- pyörien ajovalojen päiväaikainen käyt- töpakko myös taajama-alueiden sisä- puolelle.

MP69 kannatti muutosehdotusta 15.10. päivätyssä lausunnossaan. Uudistetusa muodossaan pykälä on seuraavan- lainen:

"Moottorikäyttöisessä ajoneuvossa on taa- jaman ulkopuolella aina ajon aikana käy- tettävä ajovaloja tai huomiovaloja. Mootto- ripyörässä ja mopossa on kuitenkin aina ajon aikana käytettävä ajovaloja tai hu- miovaloja."

Ehdotuksen kannattamisen perusteik- si nähtiin motoristien turvallisuuden koheneminen ja jo olemassa olevan käytännön virallistaminen. Kaikille lie- nee selvää, miksi moottoripyöräilijän tulee aina käyttää ajovaloja.

69 SHOP UUTISET !

Tervehdys hyvät 69:läiset.

Lupaani yrittää täyttää Jarmon ja muiden edeltäjäni suuret saappaat mahdollisimman tyydyttävällä tavalla. En ole suorittanut mitään ekonomin tutkintoa, markkinointikoulutuksesta puhumattakaan, mutta en ole myöskään kääntänyt selkää haasteille, joista uskon suoriutuvani. Tarkoitukseni on siis pitää mietintämyssy päässä kesät talvet (mikäli hallitus suo) uusien ideoiden toivossa.

Tarvitsen myös teidän apuani pitääkseni putiikin tuotevalikoiman korkealaatuisena ja mielenkiintoa herättävänä. Tuotevalikoimassa on ns. ikui-

suustuotteita, jotka pysyy ja paranee vanhetessaan, mutta aina on tilaa uusille kivoille artikkeleille. Ei muuta kun myssyt päähän, ja lampun sytyttyä soita tai kirjoita minulle, niin lupaan selvittää idean toteuttamismahdollisuuden. Työn alla on jo muutama uutuus, joiden lupaan olevan markkinoilla viimeistään MP- näyttelyssä.

69 SHOP on aina auki, joten soita tai kirjoita, ja tilaa, tai tule viimeistään moikkaamaan MP- näyttelyssä osastollemme.

Kaikille 69: läisille toivotan oikein Hyvää Joulua ja Antoisaa Uutta Ajo-vuotta.

Terveisin: ASKO

Myytävänä

CBR 600F -95. Kilsoja 11 000. Uudet renkaat ja muutenkin siisti kunto. Hinta nyt 55 000,- tai tarjous. P. 050-558 7047 (Pyörä Porissa) Jäsen 3663.

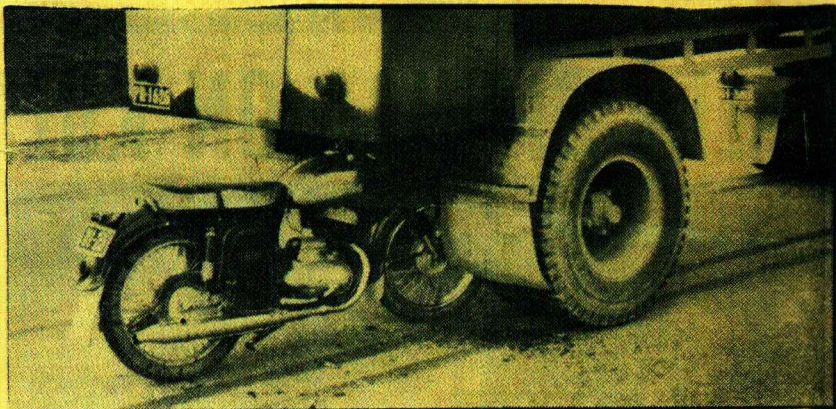
2 Givin sivulaukkua, punaiset ja käytökelpoiset, laukutelineet Afrika Twiniin (-88, 650cc). Myydään asiallisen tarjouksen perusteella. Esa Valli puh. (09) 5472343

69 SHOP

Poolopaita	140
College	110
T-paita (musta, harmaa)	55
Kontio-95 t-paita	55
K-18 -paita	55
Rukakuksa	95
Motoristi-kansio	30
Kangasmerkki	15
Iso tarra	5
Pieni tarra	3
Postikortti	3
Vuosilaatta (Kontio ja Talviralli)	15
Peruslaatta (Kontio ja Talviralli)	50
Pyörämerkki (etukäteismaksu)	110
Linssitarra (tulossa)	?
Uusi lippis (tulossa)	?

69 shop on aina auki, soita ja tilaa!

69 Shop
Yläkaskentie 8 L 56
00730 HELSINKI
p. (09) 3463303

Kuljettaja Börge Bergvall loukkaantui ketjukolarissa ajettuaan moottoripyörällä tankkiauton perään Porvoontielle Rauhavuoressa tänä aamuna. Kolmantena osapuolena oli henkilöauto Volkswagen ACA-20, jonka takaosa painui sisään. Kuva: TAPIO VAAHTOKARI

**Moottoripyöräilijälle
vammoja ketjukolarissa**

Kolmen ajoneuvon ketjukolari sattui tänä aamuna Porvoontielle Helsingin Rauhavuoressa. Tankkiauton perään törmännyt moottoripyöräilijä loukkaantui rintaansa ja ensimmäisenä jonossa olleen henkilöauton takakansi painui sisään.

Onnettomuus tapahtui Patterinmäessä lähellä Marjanleimen tienristeystä klo 6.40. Keskustaan päin matkalla ollut tankkiauto GI-380 ajoi ensin kiinni Volkswagen ACA-20:n perään, jolloin tankkiauton perässä moottoripyörällä ajanut porvoolainen Börge Bergvall törmäsi siihen ja loukkaantui lievästi. Väliin jäänyt tankkiauto ei saanut mainittavia vaurioita.

**Puukotus yöllä
työmaaparakissa**

Pernio, keskiviikkona (ET) TVH:n tietyömaan parakissa Särkisalossa tapahtui viime yönä puukotus, jonka uhri on parhaillaan hoidettavana Perniön kunnansairaalassa.

Tietyömaan parakissa oli eilen iltana ja viime yönä juopoteltu, ja yöllä oli kahden miehen kesken syntynyt jotakin riitaa sillä seurauksella, että Muurolasta kotoisin olevaa Vieno Maikkosta oli hänen työtoverinsa lyönyt

puukollaan kädessä toisen iskuisia osuessa Maikkosen olkapäähän aiheuttaen runsaan verenvuodon. Paikalle kello 1.30 hälytetyt poliisit toimittivat Maikkosen Perniön kunnansairaalaan ja pidättivät puukottaajan. Hän oli vielä tänä aamuna vahvassa humalatilassa, joten ei edes hänen nimestään ole saatu selvyyttä. Poliisitutkimukset asian johdosta alkoivat aamulla. Maikkosella ei ole hengenvaaraa.

16-vuotias ryösti